

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/12/2019
Identifikačné číslo spisu: 7116225621
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7116225621.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu TYPTON, s. r. o., Dobrianskeho 1, Medzilaborce, IČO 36 854 476, zastúpeného advokátom JUDr. Zuzanou Burdovou, Volgogradská 13, Prešov, proti žalovanému IRES R+M s. r. o., Záhradná 1625/22, Košice - mestská časť Sever, IČO 36 19 78 82, o zaplatenie 18.969,78 € s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/113/2018-324 z 31. augusta 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 31Cb/93/2016-290 z 12. marca 2018 zamietol žalobu o zaplatenie 18.969,78 € spolu s 9% p. a. úrokom z omeškania od 3. novembra 2016 do zaplatenia a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania mal za preukázané, že účastníci uzatvorili dňa 30. júna 2015 zmluvu o dielo č. 14/2014 za účelom realizácie stavby „Výstavba Wellness“, ktorú pripravoval žalobca. Listinami predloženými v konaní ako aj výsluchom konateľa žalobcu mal za preukázané, že žalobca pri uplatňovaní vád diela, ktoré sú predmetom tohto konania, nepostupoval podľa článku VII. bodu 7.4 zmluvy o dielo, z ktorého vyplýva povinnosť objednávateľa oznámiť vadu zhotoviteľovi písomne najneskôr do 15 dní od jej zistenia. Listinou žalovaného zo dňa 12. októbra 2016, označenou ako „Vrátenie faktúry č. FV160002 z 10. augusta 2016 na sumu 6.007,78 €“ mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca neumožnil žalovanému riadnu ohliadku vád diela. So zreteľom na túto skutočnosť vyslovil záver, že žalobca odstránením údajných vád treťou osobou nepochybne zmaril možnosť preukázať v tomto konaní o aké vady išlo, kedy vznikli, a či vznikli zavinením žalovaného. Nakoľko súd žalobcovi nepriznal právo z vád diela, nepriznal mu následne ani zmluvnú pokutu upravenú v článku VIII bod 8.5 zmluvy o dielo pre prípad včasného neodstránenia vád, keď predpokladom pre priznanie práva na zmluvnú pokutu bolo riadne a včasné uplatnenie vád diela. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na pomer úspechu

účastníkov v konaní a § 255 ods. 1 CSP.

3 Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), na základe odvolania žalobcu, rozsudkom č. k. 2Cob/113/2018-324 z 31. augusta 2018 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a rozhodol, že strany sporu nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko im v tomto konaní trovy nevznikli. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 440 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého uspokojenie, ktoré je možné dosiahnuť uplatnením niektorého z nárokov z väd diela nie je možné uplatňovať z iného právneho nároku. Konštatoval, že účel ustanovenia o zodpovednosti za vady nemôže byť obchádzaný tým, že by sa objednávateľ mohol domáhať ujmy z vadného plnenia napríklad prostredníctvom uplatnenia náhrady nákladov za odstránenie väd a náhrady nákladov za vyhotovenie znaleckého posudku. V súvislosti s uplatneným právom na zmluvnú pokutu za neodstránenie väd diela včas, vyslovil názor, že v zmluve o dielo nie je jasne a určite definované kedy sa zhotoviteľ dostane do omeškania s odstraňovaním väd a preto nie je možné bez akýchkoľvek pochyb konštatovať, že sa zhotoviteľ dostal do omeškania s odstraňovaním väd.

4 Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne rozsudky obidvoch súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Z obsahu dovolania vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 písm. b/ CSP. Dovolateľ v dovolaní zdôraznil, že Civilný sporový poriadok je založený na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu a za predvídateľné rozhodnutie sa považuje také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu pri konaní a rozhodovaní. Súdu prvej inštancie dovolateľ vytýkal, že nezistil dostatočne skutkový stav, keď zamietol návrh na vykonanie navrhnutých dôkazov (výsluch svedkov), v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdil a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie označil za nedostatočné a zmätočné. Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa len stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a doplnil svoje právne stanovisko, ktoré nezodpovedá ani skutkovému stavu ani platnému právnomu stavu bez toho, aby sa vyporiadal s jediným odvolacím dôvodom žalobcu. Zdôraznil, že potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie musí predchádzať všestranné posúdenie veci odvolacím súdom, zhodnotenie tak procesného postupu súdu prvej inštancie ako aj jeho úvah pri aplikácii predpisov hmotného práva. Dovolateľ záverom poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 390/08, sp. zn. I. ÚS 242/2007, sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07 ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/61/2017. Ako otázku, majúcu zásadný právny význam, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nie je vyriešená, žalobca v dovolaní nastolil otázku, či objednávateľ diela má nárok na náhradu škody vynaloženej na odstránenie väd diela v prípade, ak zhotoviteľ nevyhovie požiadavke na ich odstránenie opravou. Uviedol, že otázkou ním nastolenou v dovolaní sa zaoberal Najvyšší súd Českej republiky v jeho rozhodnutí zo dňa 20. marca 2016 sp. zn. 32Cdo 4980/2014, v ktorom vyslovil názor, že ak zhotoviteľ nevyhovie dôvodne uplatnenej požiadavke objednávateľa na bezplatné odstránenie väd diela opravou a náklady účelne a predvídateľne vynaložené na odstránenie väd prevyšujú zľavu z ceny diela zodpovedajúcej tejto vade, sú tieto náklady, v rozsahu, ktorý prevyšuje zľavu z ceny, ujmu reparačnou prostredníctvom náhrady škody. Poukázal na čl. VII bod 7.6 účastníkmi uzatvorenej zmluvy o dielo, v ktorom účastníci pre prípad, že zhotoviteľ neodstráni včas vadu dohodli, že objednávateľ je oprávnený žiadať dodanie náhradného predmetu plnenia alebo je oprávnený od zmluvy odstúpiť alebo zabezpečiť odstránenie vady na náklady zhotoviteľa treťou osobou, prípadne sám túto vadu odstrániť na náklady zhotoviteľa. Dovolateľ vyslovil názor, že objednávateľ musí mať právnu možnosť dosiahnuť náhradu všetkej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku vadného plnenia zhotoviteľa a navyše, ako v tomto konaní, aj jeho pasivity.

5 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

6 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky odvolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

9 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia napadnutého rozsudku, vzhľadom na ktoré považuje rozsudok za nepreskúmateľný.

10 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04)

11 K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimčne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

12 Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane odvolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Civilným sporovým poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012

, 2 Cdo 132/2013 , 3 Cdo 18/2013 , 4 Cdo 280/2013 , 5 Cdo 275/2013 , 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory (viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)). Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, treba prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Aj Civilný sporový poriadok upravuje takto podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých možno právoplatné rozhodnutie napadnúť dovolaním, považuje len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

13 V prejednávanej právnej veci z odôvodnenia obidvoch rozsudkov, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden organický celok (viď napr. sp. zn. II. ÚS 78/05, sp. zn. III. ÚS 264/08, sp. zn. IV. ÚS 372/08 a sp. zn. IV. ÚS 350/09) sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Súdny poukázal na rozhodujúce dôkazy, pre ktoré nepovažovali oznámenie väd za riadne, t. j. zodpovedajúce článku VII. bod 7.4 zmluvy o dielo. Dovolací súd je aj toho názoru, že súdy dostatočne vysvetlili dôvody, vzhľadom na ktoré dospeli k záveru, že žalovaný nemal možnosť sa s vadami oboznámiť a že odstránením údajných väd diela treťou osobou došlo k zmareniu možnosti preukázať či dielo bolo skutočne vadné, kedy vady vznikli a či za ne zodpovedá žalovaný. Podľa názoru dovolacieho súdu súdy poskytli zrozumiteľnú odpoveď aj v súvislosti s nepriznaním práva na zmluvnú pokutu v sume 12.474 €, keď opätovne zdôraznili, že predpokladom pre priznanie práva z väd diela je včasné oznámenie väd podľa § 562 Obchodného zákonníka a ako aj podľa článku VIII bod 8.5 zmluvy o dielo.

14 Vychádzajúc z obsahu dovolania, dovolateľ sa podľa názoru dovolacieho súdu v dovolaní v podstate zaoberal len vecnou správnosťou právnych záverov súdov v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, pričom za nesprávnu označil aplikáciu ustanovenia § 440 ods. 2 Obchodného zákonníka na daný prípad, vzhľadom na obsah účastníkmi uzatvorenej zmluvy o dielo a tiež záver odvolacieho súdu, že pre neurčitosť a nejasnosť určenia času, v ktorom má zhotoviteľ vadu odstrániť v článku VIII bod 8.5 zmluvy o dielo nie je možné akceptovať, že sa zhotoviteľ dostal do omeškania s odstraňovaním väd. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis alebo či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré rozhodnutia NS SR napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

15 So zreteľom na obsah dovolania najvyšší súd zdôrazňuje, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup

súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (1Cdo 126/2012, 2Cdo 132/2013, 3Cdo 12/2015, 4Cdo 191/2011, 5Cdo 43/2013, 6Cdo 95/2012, 7Cdo 179/2014, 8Cdo 346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodnutie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné práva (§ 420 písm. f/ CSP).

16 So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade dovolateľom vytýkané vady (nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatočné odôvodnenie, nevykonanie navrhnutých dôkazov) nezakladajú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

17 Nesprávnym právnym posúdením je možno odôvodniť dovolania, ktorých prípustnosť je založená na kritériu zásadnej právnej významnosti napadnutého rozhodnutia (§ 421 ods. 1 CSP). V prípade dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (dovolateľ v predmetnej veci vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Úlohou dovolacieho súdu preto bolo, aby v dovolacom konaní posúdil, či dovolateľom nastolená otázka mala alebo nemala kľúčový význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

18 Žalobca, podľa názoru dovolacieho súdu, síce právnou otázkou náležite konkretizoval, avšak z obsahu dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na žalobcom nastolenej právnej otázke. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a z odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca neoznámil vady riadne a včas, teda že žalobca jednak pri oznamovaní vád ako aj pri sprístupňovaní diela, za účelom posúdenia vád žalovaným, nepostupoval dohodnutým spôsobom. Odvolací súd teda nezaložil svoje rozhodnutie na žalobcom nastolenej otázke, nezamietol žalobu z dôvodu, že by žalobca nemal právo na náhradu škody vynaloženej na odstránenie vád diela v prípade, ak zhotoviteľ nevyhovie požiadavke na ich odstránenie opravou. Navyše neušlo pozornosti dovolacieho súdu, že rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 30. marca 2016 sp. zn. 32Cdo 4980/2014, na ktorý poukazoval dovolateľ, sa týka odlišného predmetu konania. Najvyšší súd Českej republiky riešil otázku, či má objednávateľ právo na uspokojenie z iných právnych dôvodov, predovšetkým titulom náhrady škody, tej časti ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku vadného plnenia v rozsahu, v ktorom nemožno uspokojenie dosiahnuť uplatnením nárokov z vád. Najvyšší súd uzavrel, že ak zhotoviteľ nevyhovie dôvodne uplatnenému nároku objednávateľa na bezplatné odstránenie vady diela opravou a náklady účelne vynaložené na odstránenie tejto vady prevyšujú zľavu z ceny diela zodpovedajúcu tejto vade, sú tieto náklady prevyšujúce zľavu z ceny ujmou reparačnou prostredníctvom náhrady škody. V súdnej veci sa však žalobca nedomáha titulom náhrady škody zaplata nákladov vynaložených na odstránenie vady v rozsahu, ktorý prevyšuje zľavu z ceny diela, ale náhrady všetkých nákladov spojených s odstránením údajnej vady treťou osobou a zaplata zmluvnej pokuty za včasné neodstránenie vád.

19 Dovolací súd preto uzaviera, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je procesne daná, v dôsledku čoho rozhodol tak, že dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP odmietol.

20 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.